

andre Begrænsninger i vedkommende Ejers Raadighed. Endvidere har man optaget en Regel om, at saadanne Indskrænkninger ogsaa vil kunne paalægges af Hensyn til fremtidig Vej- eller Gadeanlæg.

Stk. 2. Efter gældende Lov kan man ikke ekspropriere de ved et Vejanlæg afskaarne Arealer, og der har derfor i adskillige Tilfælde for Ulemper ved Driften af et saadant afskaaret Areal maattet ydes Erstatninger, der ikke stod i rimeligt Forhold til Værdien af Arealet, ligesom afskaarne Arealer undertiden har medført stor Gene for Naboejendommene. Man har derfor foreslaaet, at Kommunalbestyrelsen, saafremt Magelæg ikke kan tilvejebringes, skal kunne ekspropriere afskaarne Arealer, dels naar det vil medføre uforholdsmæssige Bekostninger at tilvejebringe fornøden Adgang til dem, dels naar Arealerne hindrer bagved liggende Ejendommers naturlige Adgang til eller Tilgrænsning mod Vejen, eller naar andre Forhold særlig taler derfor. En saadan Beføjelse vil i øvrigt efter Sagens Natur være ganske nødvendig ved Anlæg af facadeløse Veje, paa hvilke der kun i stærkt begrænset Omfang maa findes Overkørsler eller Overgange, idet saadanne Veje i Virkeligheden medfører de samme Ulemper for Grundejerne som en Jernbanelinie, ved hvis Anlæg Ekspropriation af afskaarne Arealer anses hjemlet.

Under Hensyn til de tilgrænsende Lodsejeres Interesser har man endvidere foreslaaet, at de af Kommunalbestyrelsen erhvervede afskaarne Arealer altid skal tilbydes de tilgrænsende Lodsejere i Overensstemmelse med Reglerne i § 21, Stk. 2, om aflagte Vejarealer.

Stk. 4. Da Erfaringen har vist, at Opmaaling og Udstikning undertiden har givet Anledning til Stridigheder med de paagældende Lodsejere, idet der bortset fra Byplanloven af 1938 hidtil ikke har været udtrykkelig Hjemmel for, at Kommunernes Repræsentanter ved nævnte Arbejder maatte betræde de paagældende Arealer, har man fundet det rigtigst at fremhæve den Ret for Kommunalbestyrelserne. Ligeledes bør Lodsejerne ikke have Ret til at fjerne de anbragte Mærker, naar disse anbringes saa lidet generende som muligt.

Til § 23.

Stk. 1—2. Vedrørende Fastsættelsen af Erstatninger har man søgt at bringe de nu gældende Regler mere i Overensstemmelse med de i Forordningen af 1845 og i nyere Love som Byggelinie-loven af 1928 og

Byplanloven af 1938 indeholdte Regler. Saaledes har man bl. a. optaget dels en Bestemmelse om, at en Grundejer har Ret til at fordre hele sin Ejendom eksproprieret af Kommunalbestyrelsen, for saa vidt den tilbageblivende Del af Ejendommen maatte være saa lille eller saaledes beliggende eller beskaffen, at den ved Vurderingen ikke skønnes hensigtsmæssigt at kunne bevares som selvstændig Ejendom, dels en Bestemmelse om, at Erstatningen skal nedsættes med et Beløb, svarende til den Forøgelse i Værdi, som den tilbageblivende Ejendom skønnes at opnaa. For begge de nævnte Bestemmelser Vedkommende skal i øvrigt bemærkes, at de har været gældende Ret i København siden Loven af 14. December 1857.

Stk. 3. For som tidligere nævnt at skabe større Ensartethed ved Fastsættelsen af Erstatningerne foreslaas inden for hver Amtsrads-kreds oprettet een, undtagelsesvis to *faste* Taksationskommissioner, der hver bestaar af 2 af Ministeren for offentlige Arbejder for en 6-aarig Periode beskikkede Medlemmer, der sammen med 2 Suppleanter udpeges af Ministeren blandt 6 af Amtsradaet indstillede Personer.

I Overensstemmelse med det almindelige Princip i Retsplejen, at en Dom altid kan appelleres til en højere Instans, har man foreslaaet, at en Taksationskommissions Afgørelse skal kunne indankes for en Overtaksationskommission, af hvilke der foreslaas oprettet 5.

Hver Overtaksationskommission, omfattende 5 Amtsrads-kredse, bestaar af 6 for en 6-aarig Periode af Ministeren for offentlige Arbejder beskikkede Medlemmer, hvoraf et Medlem for hver Amtsrads-kreds. For at sikre den størst mulige Ensartethed ved Overtaksationskommissionernes Fastsættelse af Erstatningerne foreslaas Formanden for hver Overtaksationskommission udpeget af Ministeren blandt Vejdepartementets Tjenestemænd. Det forudsættes, at et Amtsrads-medlem ikke kan udpeges til Medlem af en Taksationskommission eller en Overtaksationskommission.

Den derefter ved Overtaksation truffe Afgørelse af Erstatningens Størrelse er endelig og kan som Følge heraf ikke indbringes for Domstolene. Som mest stemmende med Billighed har man foreslaaet, at Omkostningerne ved en Overtaksationsforretning i Tilfælde af, at Sagen er paaanket af en Ejer eller Bruger, og den ham tilkommende Erstatning ikke er blevet forhøjet ved Overtaksationen, skal bæres